

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/315/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312211435
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312211435.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Královej v právnej veci navrhovateľky: C. F. E. B. X. F. K. Á. , narodená dňa X.X.XXXX, bytom I., S. A. Č.. X, zastúpená spoločnosťou Bartošík Šváby s.r.o., Bratislava, Plynárska č. 7/A, IČO: 35 929 049, za ktorú koná Mgr. Peter Bartošík, proti odporcovi: Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, Tomášikova č. 48, IČO: 00 151 653, zastúpený spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., Piešťany, Sad A. Kmeťa č. 24, IČO: 36 866 598, za ktorú koná JUDr. Roman Kvasnica, o zaplatenie sumy 6.335,55 €, s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 15. marca 2013, č.k. 12 C 228/2012-67, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania v sume 274,29 €, náhradu trov dovolacieho konania v sume 274,57 €, na účet právneho zástupcu navrhovateľky spoločnosť Bartošík Šváby s.r.o., Bratislava, Plynárska č. 7/A, IČO: 35 929 049, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Dovolanie **n e p r i p ú ť a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 15.3.2013, č.k. 12 C 228/2012-67, uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke istinu v sume 6.335,55 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.5.2010 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.6.2010 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.7.2010 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.8.2010 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.9.2010 do zaplatenia z časti istiny vo výške 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.10.2010 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.11.2010 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.12.2010 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.1.2011 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.2.2011 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.3.2011 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne odo dňa 16.4.2011 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne odo dňa 16.5.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne odo dňa 16.6.2011 do zaplatenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne odo dňa 16.7.2011 do zaplatenia

z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne odo dňa 16.8.2011 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne odo dňa 16.9.2011 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne odo dňa 16.10.2011 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne odo dňa 16.11.2011 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.12.2011 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.1.2012 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.2.2012 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.3.2012 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.4.2012 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.5.2012 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 16.6.2012 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €, s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne odo dňa 16.7.2012 do zaplataenia z časti istiny v sume 234,65 €; nahradiť jej trovy konania v sume 380,-- € titulom súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia v sume 1.096,53 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Nároky navrhovateľka opiera o zmluvu o dôchodku uzavretú dňa 11.8.1994 medzi povinným (odporcom) a ňou ako príjemcom s označením Zmluva o poskytovaní plnenia z "Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.". Predmetom zmluvy o dôchodku bol záväzok odporcu poskytovať jej doživotné plnenie z podporného dôchodkového fondu v sume 7.069,-- Sk (234,65 €) mesačne vždy k 15. dňu každého mesiaca až do jej dožitia. Navrhovateľka danú zmluvu považovala za zmluvu o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka, ktorou sa pre ňu založilo právo na doživotné vyplácanie peňažného plnenia. Od uzavretia zmluvy o dôchodku odporca jej pravidelne mesačne uvedenú sumu aj poskytoval. Neskôr odporca podaním zo dňa 26.10.2009 vypovedal zmluvu o dôchodku z dôvodu využitia zákonného práva podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka s tým, že platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku mala skončiť ku koncu najbližšieho kalendárneho štvrtroka, t.j. dňom 31.3.2010. Výpoveď odporcu považovala za neplatnú, zmluvný vzťah naďalej trvá, a keďže odporca jej plnenie neposkytuje riadne a včas, zostal v omeškaní. Z tohto dôvodu žiadala priznať aj úroky z omeškania.

Súd prvého stupňa tak rozhodol po tom, ako mal z vykonaného dokazovania preukázaný nasledovný skutkový stav veci. Účastníci konania uzavreli dňa 11.8.1994 zmluvu o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., na základe ktorej sa navrhovateľke založilo právo na vyplácanie starobného, resp. plného invalidného dôchodku, odporcom v sume 234,65 € (7.069,-- Sk) počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začala poberať dôchodok; vyplácanie plnenia sa skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil. V predmetnej zmluve nebola dohodnutá možnosť výpovede. Odporca vypovedal zmluvu podaním zo dňa 26.10.2009 využívajúc zákonné právo podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka. Za deň skončenia zmluvného vzťahu podľa trojmesačnej výpovednej doby považoval deň 31.3.2010. Plnenie odporca navrhovateľke neposkytoval za čas od mája 2010 do júla 2012. Dôchodok je opakujúce sa plnenie (renta). Zmluvou podľa § 842 Občianskeho zákonníka, ktorá musí mať písomnú formu, sa niekto zaväzuje, že inému doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania bude vyplácať dôchodok. Jej účelom je niekoho zabezpečiť či už doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania. Dobu trvania možno viazať na konkrétnu dátumom neurčiteľnú objektívne zistiteľnú skutočnosť, z ktorej je možné bez pochyb zistiť, kedy sa právny úkon skončí, pričom v dobe uzatvorenia zmluvy nemusia mať jej účastníci istotu, kedy takáto dohodnutá doba uplynie; je ale isté, že táto skutočnosť určite nastane. Predmetnou zmluvou o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. na dobu určitú neurčitého trvania. Ide o presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou navrhovateľky, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Už charakter predmetného právneho vzťahu svedčí o tom, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas neurčitý, ale na čas určitý, a to buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávneného, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovanú určitým časovým úsekom - lehotou, ktorá má svoj začiatok a koniec. Je nepochybné, že pri predmetnej zmluve je jasne daný jej začiatok, a to počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začala navrhovateľka poberať starobný alebo plný invalidný dôchodok a tiež je jasne špecifikovaný jej koniec, a tou je smrť navrhovateľky. Jedná sa teda o určitú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, len jej trvanie je neurčité. Keďže teda zmluva o dôchodku uzavretá účastníkmi konania dňa 11.8.1994 nebola uzavretá na dobu neurčitú, nebolo právom odporcu vypovedať ju podľa § 582 Občianskeho zákonníka, keďže jej predmetom nie je

záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strieť určitú činnosť, alebo záväzok niečo dať, resp. opakovane niečo dávať. Výpoveď daná odporcom je potom v rozpore so zákonom a takýto právny úkon je v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný; otázku platnosti právneho úkonu výpovede zo zmluvy o dôchodku súd posudzoval ako prejudiciálnu otázku. Tvrdenie odporcu v tom, že záväzok voči navrhovateľke zanikol z dôvodu nemožnosti plnenia (§ 575 a nasl. Občianskeho zákonníka) považoval za nedôvodné, keď odporcom citované ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách sa netýka vzťahov upravených zmluvou, t. j. interných vecí banky a zamestnanca, ale tento zákon upravuje vzťahy banky navonok, t. j. uzatváranie zmlúv s klientmi, či inými bankami vzhľadom k predmetu činnosti banky. Tento záver priamo vyplýva z existencie interných predpisov banky týkajúcich sa úpravy zmluvy o dôchodku, ktorými si banka upravila spôsob poskytovania výhod svojim zamestnancom, ako uvádza štatút, s poukázaním na výrazný humánny spôsob sociálnej a ekonomickej stabilizácie svojich zamestnancov. Podobne uvádza aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.4.2012, č.k. II. ÚS 26/2012-33, ktorým bolo rozhodnuté v obdobnej právnej veci. Okrem istiny súd navrhovateľke priznal aj uplatnený úrok z omeškania od 16.5.2010 do zaplatenia, kedy nastala splatnosť 1. splátky po uplynutí výpovednej lehoty; následne vždy odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej jednotlivej mesačnej splátky. Rozsudok ďalej odôvodnil ustanovením § 1, § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 34, § 39, § 3 ods. 1, § 843, § 582, § 40 ods. 1, 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. a základnej úrokovej sadzby ECB, príslušnej pre vo výroku špecifikované obdobie ročne do zaplatenia. O náhrade trov konania rozhodoval podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a/, b/, c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení; spôsob výpočtu náhrady trov konania, ich dôvodnosť súčasne odôvodnil.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie odporca dôvodiac tým, že je vecne nesprávne. Celým zdôvodnením okolnosti, prečo sa na vec nemá použiť zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, súd popiera základný účel zákona o bankách vyjadrený v ustanovení § 1 zákona. Tento právny predpis bol po krachoch bánk, ktoré zasiahli bankový sektor v Slovenskej republike pred rokom 2000, prijatý za účelom regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému. Úmyslom zákonodarcu určite nebolo pri prijatí ustanovenia § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona, aby sa tento všeobecný a široký zákonný zákaz takých činností, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách, dal obchádzať. Súd prvého stupňa dáva návod na obchádzanie zákona o bankách. Účelom zákona o bankách je regulovať banky tak, aby bankový systém v štáte bol stabilný a bezpečný. Napadnutým rozsudkom súd banke povoľuje plniť zmluvy bez protiplnenia pre banku s tým, že ak taká zmluva nie je uzatvorená pri bankovej činnosti alebo pri podnikaní banky, tak jej plnenie nie je zakázané. Takýto výklad zákona o bankách sa dostáva do rozporu so znením ustanovenia § 1 zákona o bankách, ktorý sa neobmedzuje len na podnikateľskú činnosť banky (upravuje aj vzťahy súvisiace s organizáciou, resp. riadením banky), a tiež do rozporu s ustanovením § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou tohto zákona, ktorý neobsahuje žiadne obmedzenie čo do skúmania subjektov alebo čo do skúmania, či išlo o bankovú činnosť banky pri podnikaní, ale zakazuje plošne vykonávať činnosti v rozpore so zákonom o bankách od účinnosti tohto zákona o bankách. Ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou tohto zákona zákonodarca neobmedzil len na bankové činnosti banky alebo podnikanie banky, pretože také obmedzenie tu nie je uvedené. Je len logické, že také obmedzenie v zákone nie je, pretože bankové činnosti sú v súlade so zákonom o bankách, ale účelom ustanovenia § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou bolo práve zamedziť banke pokračovať v iných než takých činnostiach, ako sú v súlade so zákonom o bankách. Rozhodnutie súdu prvého stupňa zároveň predstavuje nebezpečný precedens a návod na obchádzanie bankových regulatívov stanovených zákonom o bankách, pretože dáva návod, ako obísť zákonný zákaz uzatvárania a plnenia zmlúv, z ktorých banka nemá protiplnenie. Rozsudok súdu prvého stupňa tak neprispieva ku právnej istote bezpečného fungovania bankového systému v Slovenskej republike, ktoré má garantovať zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa znenia § 1 tohto zákona. Rozhodnutie súdu prvého stupňa dáva nebezpečný možný návod manažmentom iných bánk na to, ako obísť zákon o bankách ako normu verejného práva a ako z banky vybrať peňažné prostriedky neporušiac pritom zákon o bankách. Súd prvého stupňa nedôvodne usudzuje, že sa tento zákaz vzťahuje len na bankové činnosti banky. Súd nevzal do úvahy, že ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách nemá také obmedzenie a že § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách sa pri aplikácii ustanovenia § 119 ods. 3 zoberie len na zistenie druhov plnení, ktoré banka ďalej nesmie plniť. Je zrejmé, že zákonné bankové činnosti banky nie sú banke zakázané; zakázané sú práve plnenia,

ktoré sa týmto bežným činnosťami vymykajú. Súd vec nesprávne právne posúdil, keď na vec neaplikoval ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktoré zakazuje banke všetky činnosti (plnenia), ktoré sú v rozpore s týmto zákonom. Toto zákonné ustanovenie nepozná žiadne výnimky pri aplikácii, to znamená, že sa neobmedzuje napríklad len na právne vzťahy banky vzniknuté pri výkone bankových činností. Právny vzťah navrhovateľky a odporcu je pritom vzťahom banky a iného subjektu, pretože zmluva o dôchodku nebola uzatvorená skôr, ako sa skončil pracovnoprávny vzťah navrhovateľky k nemu. Zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách sa na vec použije, pretože je to dané ustanovením § 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému. Tento právny predpis verejného práva súd nesprávne vyložil a následne na vec neaplikoval. Skutočnosť, že aj v tejto veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. s jeho podnikaním (banky) so sídlom na území Slovenskej republiky (teda vzťahy vymenované v ustanovení § 1 zákona o bankách), je preukázaná v konaní vykonaným listinným dôkazom Štatútom Podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne, ktorý bol účinný od 1.7.1993. V článku I. sa uvádza, že podporný dôchodkový fond Slovenskej štátnej sporiteľne slúži, okrem iného, na podporu stabilizácie pracovníkov sporiteľne. Podpora stabilizácie pracovníkov banky je vzťahom nepochybne súvisiacim s organizáciou, riadením, a čiastočne podnikaním banky. Je zrejmé, že zmluvu o dôchodku banka neuzatvorila pri bankovej činnosti banky, pretože poskytovanie plnenia bez protiplnenia nie je bankovou činnosťou. Avšak práve na také prípady sa vzťahuje právna úprava § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorej účelom je zamedziť pokračovať v plneniach, ktoré nie sú v súlade so zákonom o bankách, a takou činnosťou nie je ani plnenie zmluvy bez protiplnenia. Na vec sa tak vzťahujú ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa tiež nesprávne vyložil znenie ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka tak, že je možné uzavrieť zmluvu o dôchodku na dobu určitú, čo je však znením tohto ustanovenia priamo vylúčené. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) predovšetkým preto, že súd prvého stupňa neaplikoval na vec sa vzťahujúcu právnu normu, a to zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, pričom mal aplikovať ustanovenie § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, neaplikoval na vec ani ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nesprávne vyložil znenie ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 1 písm. d/ O.s.p.), keď v rozpore so skutočným stavom, keď neexistuje protiplnenie zo zmluvy o dôchodku pre neho, a tiež napriek nezisteniu hospodárskeho odôvodnenia pre plnenie zmluvy o dôchodku. V rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách konštatoval nepodložené skutkové zistenie, že nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok. Právny vzťah založený zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka je zasiahnutý zákonom o bankách z dôvodu, že predmetom tohto právneho vzťahu nie je banková činnosť banky (ako sú tieto upravené v ustanovení § 2 ods. 5 zákona o bankách), ale sa jedná o banke zakázanú činnosť, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom o bankách (§ 119 ods. 3 v spojení s § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách). Ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách zakazuje banke pokračovať v určitých druhoch plnení, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách. Ustanovenie § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách sa použije na zistenie druhov plnení, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách, t.j. tých plnení, za ktoré banka nedostáva protihodnotu, ako je to zrejmé aj zo zmluvy o dôchodku. Súd prvého stupňa sa takto vôbec nevyssporiadal so zákonným zákazom podľa § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou (v spojení s ustanoveniami § 27 ods. 8 a § 116) zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, keď má banka zákaz pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Súd prvého stupňa neaplikoval zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, právnu normu verejného práva, v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona vyjadreným v § 1 zákona, pretože právne závery súdu prvého stupňa nielenže neprispievajú k ochrane bezpečného fungovania bankového systému, ale naopak dávajú návod na to, ako právne obísť zákonný zákaz, daný bankám ustanovením § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, resp. ako obísť zákaz uzatvárania zmlúv za nápadne nevýhodných podmienok obsiahnutý v ustanovení § 27 ods. 8 zákona o bankách. Riziko pre bezpečné fungovanie bankového systému môže predstavovať právny názor súdu prvého stupňa, ktorý vedie ku presvedčeniu a vytvoreniu precedensu, že zo strany bánk na území Slovenskej republiky môže dochádzať k uzatváraniu napríklad jednostranne banku zaväzujúcich zmlúv o dôchodku (s inými osobami než sú klienti banky), teoreticky v

akejkolvek výške peňažného záväzku, a tým k použitiu vkladov klientov, na výplatu týchto záväzkov. Súd sa nezaoberal takýmto možným právnym dopadom svojho rozhodnutia. V rozpore so zákonom je taká činnosť banky, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. predovšetkým bez protihodnoty (§ 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách). Zákon o bankách sa na vec vzťahuje z dôvodu, že ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách zakazuje banke odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Toto ustanovenie sa neobmedzuje len na bankové činnosti, pretože bankové činnosti sú v súlade so zákonom o bankách, zákon naopak zakazuje banke vykonávať iné činnosti než v súlade so zákonom o bankách. Takto konkrétne sú v rozpore s týmto zákonom vykonávané aj plnenia, ku ktorým sa banka nesmie zaviazat' v zmysle § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Pri aplikovaní týchto ustanovení záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné v zmysle ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukázaním na ustanovenie § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenie. Zmluva o dôchodku je uzatvorená bez protiplnenia pre neho ako povinného. Zákon o bankách zakazuje banke uzatváranie takých zmlúv, ako je zmluva bez protiplnenia (typicky zmluva o dôchodku), a preto je taká činnosť v rozpore so zákonom o bankách a zakázaná priamo ustanovením § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Zmluva o dôchodku nie je zmluvou medzi zamestnancom a zamestnávateľom z dôvodu jej neskoršieho uzatvorenia až po skončení pracovného pomeru. Ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách sa neobmedzuje len na právne vzťahy banky a jej klientov pri bankových činnostiach. Účelom nového zákona o bankách bolo aj zamedzenie rôznym tzv. „zlatým padákom“. Ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka súd nesprávne vykladá, keď uvádza, že zmluva o dôchodku je uzatvorená na dobu určitú a že zmluvu o dôchodku nie je možné vypovedať. Zdôraznil zhodné právne názory z odbornej literatúry: „Právo výplaty dôchodku je charakterizované neurčitosťou doby trvania.“ (Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník II, § 460-880. Komentár. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2008, 2170 str.); „Rys odvážnosti má zmluva aj naďalej. Tkvie v tom, že oprávnený je zmluvou zabezpečený na dobu neurčitú v prípade, že ide o zabezpečenie doživotné;“ (Bičovský, J., Fiala, J., Holub, M., Občiansky zákoník. Poznámkové vydání s judikaturou a novou literatúrou. 7. doplnené vydání, Linde Praha, a.s. 2000, 718 str.). Je takto zrejmé, že dostupná právna literatúra v komentároch k Občianskemu zákonníku jasne vníma zmluvu o dôchodku ako zmluvu, ktorá je charakterizovaná svojou dobou neurčitou. Súd prvého stupňa v rozpore so skutočným stavom, keď neexistuje protiplnenie zo zmluvy o dôchodku pre neho zo strany navrhovateľky, napriek nezisteniu hospodárskeho odôvodnenia pre plnenie zmluvy o dôchodku, v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, konštatoval nepodložené skutkové zistenie, že plnením na základe zmluvy o dôchodku nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok. Súd prijal neodôvodnené skutkové zistenie, že z jeho strany sa jednalo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti pracovníka odchádzajúceho do dôchodku spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Dôvodil ďalej, že podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v rozpore s citovaným zákonným ustanovením, keď sa súd prvého stupňa nevysporiadal s jeho podstatnou právnou argumentáciou, teda nedbal na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Súd prvého stupňa sa právne presvedčivo nevysporiadal s otázkou: Prečo by sa na vec nemalo aplikovať ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktoré striktnie zakazuje banke pokračovať v tých druhoch plnení (činnostiach), ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách. Ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách sa použije na zistenie druhov plnení, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách. Za také nezákonné plnenie zákon považuje plnenia, za ktoré banka nedostáva protihodnotu. V tejto veci sa stalo nesporné, že zo zmluvy o dôchodku neposkytovala ani neposkytuje navrhovateľka žiadne plnenie. Skutočnosť, že aj v tejto veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. podnikaním banky so sídlom na území Slovenskej republiky, je preukázaná v konaní vykonaným listinným dôkazom Štatútom Podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne, ktorý bol účinný od 1.7.1993. Podpora stabilizácie pracovníkov banky je vzťahom nepochybne súvisiacim s organizáciou, riadením, a čiastočne podnikaním banky. Takýto postup súdu prvého stupňa je nezlučiteľný

zo zásadou spravodlivého súdneho konania a spôsobuje nepresvedčivosť odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. Súd prvého stupňa mu znemožňuje vyjadriť sa relevantným spôsobom k tomu, ako sa vysporiadal s jeho právnou argumentáciou tak, aby jeho nesúhlas s právnymi závermi súdu prvého stupňa bol predmetom preskúmania odvolacím súdom. Uvedený postup súdu prvého stupňa je zároveň i odňatím práva konať pred súdom. Odvolaciemu súdu navrhol preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh zamietnuť. V prípade, ak odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdí, navrhol podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. vo výroku potvrdzujúceho rozsudku pripustiť dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to o právnej otázke, či sa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka. Hoci odvolanie odporcu smeruje proti rozsudku súdu prvého stupňa v celom rozsahu, teda aj vo výroku o náhrade trov konania, odporca vôbec nenamietal vecnú a právnú správnosť rozsudku vo výroku o náhrade trov konania.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne a právne správny potvrdiť, nepripustiť dovolanie proti rozsudku v právnej otázke, či sa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka. Tvrdenie odporcu, že napadnutým rozsudkom ide o nebezpečný precedens a návod na obchádzanie bankových regulatívo v považuje za účelovú obranu. Celú argumentáciu ohľadom zákona o bankách a nemožnosti plnenia odporcu súdu predkladá až po tom, ako zlyhal jeho pokus zmluvu o dôchodku ukončiť výpoveďou argumentujúc, že ide o zmluvu uzavretú na dobu neurčitú. Odporca sa sám dobrovoľne rozhodol na opakujúce sa plnenia do jej dožitia. Plnenia odporcu vyplývajúce zo zmluvy o dôchodku pochádzajú z čistého zisku odporcu, čo zákon o bankách nezakazuje. Ak by tomu tak bolo, s dosiahnutým ziskom banky by potom banka nemohla slobodne nijakým spôsobom disponovať a činnosť banky ako špecifického druhu podnikania by tým stratila akýkoľvek zmysel. Naopak za nebezpečný precedens a návod na obchádzanie zákonov Slovenskej republiky považuje práve chovanie, konanie, odporcu, ktorý sa svojoľne rozhodol ukončiť plnenie z platnej zmluvy o dôchodku. Výklad odporcu vo vzťahu k ustanoveniu § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka považuje za výslovne zavádzajúci, pretože v takom prípade by banka mala zakázané uzatvárať napr. darovacie zmluvy (čo banka v rámci iných aktivít opakovane urobila), či vyplácať odmeny svojim predstaviteľom (čo nepochybne robí tiež). Aj vyplácanie odmien by totiž bolo hospodársky neodôvodnené plnenie, nakoľko zamestnanec dostáva za svoju prácu mzdu. Presvedčenie odporcu o tom, že ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách zákonodarca nemal v úmysle obmedziť len na bankové činnosti alebo podnikanie banky, ale na akékoľvek úkony banky (pretože vôbec akékoľvek úkony či činnosti banky by mali byť považované za bankové činnosti a z tohto titulu teda musia byť v súlade so zákonom o bankách), nemá žiadnu relevantnú výpovednú hodnotu a zostáva naďalej len presvedčením odporcu bez akejkoľvek opory či už v zákone o bankách, alebo v inom všeobecne záväznom právnom predpise (resp. súdnym rozhodnutím alebo nálezom potvrdzujúcim opodstatnenosť argumentácie odporcu). Účelom zákona o bankách bolo upraviť také právne vzťahy s tretími osobami, ktoré vznikli pri činnosti banky, t.j. pri poskytovaní bankových služieb, a to v období, kedy nebolo nič nezvyčajné, že banky poskytovali napr. bezúročné alebo nedostatočne kryté služby. Následky poskytovania takýchto služieb však niekedy spôsobovalo banke vážne problémy, niekedy priam likvidačné (napr. B.). V prípade zmluvy o dôchodku nie je možné aplikovať zákon o bankách nielen z dôvodu, že zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti v zmysle zákona o bankách, ale aj preto, že plnenie zo zmluvy o dôchodku plynie z čistého zisku banky. Zákon o bankách, ani iný zákon, nemôže banke zakazovať či prikazovať, ako má naložiť s čistým ziskom. Aj z tohto dôvodu výklad predkladaný odporcom je v rozpore so základným princípom ochrany vlastníckeho práva, ktorý je garantovaný Ústavou Slovenskej republiky. Dôvodila ďalej, že odporca vychádza z dvoch českých komentárov k § 842 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých právo výplaty dôchodku je charakterizované neurčitosťou doby trvania, že rys odvážnosti má zmluva aj naďalej; že oprávnený je zmluvou zaistený na dobu neurčitú v prípade, že ide o zabezpečenie doživotné. Autori nehovoria o dobe neurčitej, ale o neurčitosti doby trvania, pričom podobnú formuláciu obsahuje aj ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka, ktorý používa pojem doživotne alebo inak určená doba neurčitého trvania; žeby išlo o zmluvu uzavretú na neurčito nepotvrďuje. Nie je možné v čase uzavretia zmluvy o dôchodku na doživotne určenú dobu neurčitého trvania túto považovať za zmluvu uzavretú na dobu neurčitú. Komentáre predložené odporcom v žiadnom prípade nepreukazujú, že dostupná právna literatúra jasne vníma zmluvu o dôchodku ako zmluvu, ktorá je charakterizovaná dobou neurčitou. Z gramatického

výkladu ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka vyplýva, že slovné spojenie „určená doba neurčitého trvania“ nie je zhodné s legislatívne ustáleným pojmom „doba neurčitá“. Občiansky zákonník nehovorí, že zmluvu o dôchodku možno uzavrieť na dobu určitú alebo neurčitú, ako je tomu pri iných zmluvách. Zmluvu o dôchodku je možné uzavrieť v skutočnosti na dve určené doby neurčitého trvania, a sice na doživotne určenú dobu neurčitého trvania alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania. Trvanie zmluvy o dôchodku je teda ohraničené nie presným dátumom, ale právnou skutočnosťou. V prípade doživotne určenej doby je touto rozhodujúcou skutočnosťou smrť fyzickej osoby, v prípade inak určenej doby rozhodujúcou skutočnosťou môže byť čokoľvek, čo si zmluvné strany dohodli. V čase uzavretia zmluvy o dôchodku nie je možné dopredu vedieť, kedy rozhodujúca skutočnosť zakladajúca ukončenie trvania zmluvy o dôchodku nastane; je však nepochybne časovo ohraničená. Podľa jej vedomosti na Slovensku ešte nebol vydaný žiadny judikát týkajúci sa tejto problematiky, poukázala preto na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky. V rozhodnutí pod sp.zn. 31 Cdo 513/2003 riešil situáciu, či je nájomná zmluva uzatvorená na „doba trvania pracovného pomeru nájomcu“ nájomnou zmluvou na dobu určitú alebo zmluvou na dobu neurčitú. V rozhodnutí uviedol, že "Doba nájemného pomeru sjednaného na dobu určitou môže byť dohodnutá nejen uvedením určitého časového obdobia (napr. mesiaců) jeho trvání, popř. uvedením konkrétního dne, k němuž nájemní poměr zanikne, ale i tak, že dobu trvání nájemného pomeru lze vázat na konkrétním datem neurčitelnou objektivně zjistitelnou skutečnost, z níž je možné bez pochyb zjistit, kdy nájemní poměr skončí, přičemž v době sjednání takovéto dohody nemusí mít účastníci jistotu, kdy takto sjednaná doba uplyne, je však jisté, že tato skutečnost nastane." V rozhodnutí sp.zn. 29 Cdo 423/2006 uviedol "V době sjednání příslušné dohody nemusí mít účastníci jistotu, kdy takto sjednaná doba uplyne, je však jisté, že daná skutečnost nastane." Znamená to, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou na dobu neurčitú, a teda nie je možné ju ukončiť výpoveďou v zmysle ustanovenia § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tento výklad je správny aj z dogmatického hľadiska, keďže zo samotnej povahy právnej úpravy zmluvy o dôchodku v Občianskom zákonníku vyplýva, že ide o zmluvu, ktorá nemôže byť jednostranne vypovedateľná zo strany povinného - platiteľa dôchodku. Výpoveď odporcu považuje preto za neplatnú pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka); zmluvný vzťah založený zmluvou o dôchodku stále trvá. Tomuto konaniu predchádzali ďalšie konania s rovnakým právnym základom medzi odporcom a jeho bývalými zamestnancami s rovnakým právnym základom. Prvostupňový súd vždy rozhodoval rovnako, priznával právo na plnenie z uzatvorenej zmluvy o dôchodku a na odvolanie odporcu druhostupňový súd spravidla potvrdzoval rozhodnutia súdu prvého stupňa. Len v troch prípadoch sa odvolací súd odklonil od celej rady ďalších súdnych rozhodnutí, čím vniesol neistotu do právnych vzťahov medzi odporcom a jeho bývalými zamestnancami. Z tohto dôvodu v jednom prípade následne rozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. II. ÚS 26/2012-33, ktorý sa jednoznačne vyjadril k charakteru zmluvy o dôchodku. Vo vzťahu k zmluve o dôchodku uzavretej „na doživotne“ so znením zásadne zhodným so zmluvou o dôchodku uzavretou medzi ňou a odporcom uviedol: „Bolo by v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe bola (v takýchto prípadoch) narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť. Preto je v takýchto prípadoch vylúčené tento zmluvný typ ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pre úplnosť ústavný súd uviedol i to, že dojednanie zmluvy o dôchodku „na doživotne“ je navyše nepochybne potrebné považovať z hľadiska povahy tohto dojednanie za dojednanie zmluvy na dobu určitú. Za účelové tvrdenie odporcu považuje aj to, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa súd prvého stupňa nevysporiadal s právnou argumentáciou odporcu na to, aby rozhodnutie bolo presvedčivé, a tým mu mal odňať právo konať pred súdom. Rozsudok v jeho odôvodnení obsahuje náležitosti odôvodnenia podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., odporcom tvrdená nepresvedčivosť odôvodnenia rozsudku nie je odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 O.s.p. Odporca mal možnosť sa v konaní pred súdom prvého stupňa vyjadrovať, čo aj urobil. Ustanovenie § 157 ods. 1, 2 O.s.p. je v súlade s princípom riadneho chodu spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pričom zaväzuje súdy na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí. Tento princíp nemožno chápať tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument. Súd prvého stupňa vo veci riadne rozhodol, odôvodnenie rozsudku obsahuje všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje a skutočnosť, že súd niektoré argumenty odporcu nepovažoval za relevantné, neznamená odňatie možnosti konať pred súdom. Zdôraznila, že o jedinej skutočne relevantnej právnej otázke, t.j. o otázke, či predmetná zmluva o dôchodku uzavretá podľa § 842 Občianskeho zákonníka "doživotne" je zmluvou uzavretou na dobu určitú alebo neurčitú a či ju je možné platne vypovedať podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. II. ÚS 26/2012-33. Žiadala náhradu trov odvolacieho konania v sume 274,29 €

za jeden úkon právnej služby (hodnota sporu v sume 6.335,55 €) vyjadrenie k odvolaniu odporcu dňa 14.5.2013 v sume 220,77 €, paušálna suma náhrad v sume 7,81 €, 20 % DPH v sume 45,72 €.

O odvolaní odporcu odvolací súd rozhodol rozsudkom (v poradí prvým) zo dňa 23.10.2013, č.k. 2 Co 285/2013-96, tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 15.3.2013, č.k. 12 C 228/2012-67, ako vecne a právne správny potvrdil postupom podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p.; nevyhovел odporcovi a dovolanie nepripustil dôvodiac, že nie sú splnené podmienky na pripustenie dovolania v zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p.; odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania v sume 274,29 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia na účet jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Na dovolanie odporcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 27.4.2015, sp.zn. 5 Cdo 39/2014, v znení opravného uznesenia zo dňa 26.8.2015, sp.zn. 5 Cdo 39/2014, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.10.2013, sp.zn. 2 Co 285/2013, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.). Dovolateľ namietal prípustnosť dovolania existenciou vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom a bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Za takú vadu označil skutočnosť, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa nevyšporiadal s celou prednesenou právnou argumentáciou, ktorá mala pre posúdenie veci rozhodný význam. Dovolací súd dôvodil, že nie je dôvodná námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozhodnutia nižších súdov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí; námietka dovolateľa tak zostala len v rovine nepreukázaných tvrdení. V konaní pred odvolacím súdom nedošlo k, v dovolaní tvrdeným, vadám v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

V závere rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky dôvodil, že na existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 O.s.p. musí vziať zreteľ aj vtedy, ak neboli uplatnené v dovolaní. Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozhodnutí zo dňa 13.1.2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. Dospel k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia; doslovne sa uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dovolací súd preto (absolútne bez ďalšieho; poznámka odvolacieho súdu) zohľadnil skutočnosť, že k odvolaniu odporcu sa písomne vyjadrila navrhovateľka podaním zo dňa 14.5.2013, ale odporca nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, pretože mu súd toto vyjadrenie navrhovateľky nedoručil. Tým bola odporcovi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ktorá procesná vada zakladá vždy prípustnosť dovolania a zároveň je aj dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, lebo rozhodnutie vydané v konaní postihnutom touto procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

Po vrátení veci odvolací súd vyjadrenie navrhovateľky k odvolaniu odporcu doručil (s dostatočným časovým predstihom) dňa 9.11.2015 právnenmu zástupcovi odporcu na vedomie (č.l. 138 spisu), avšak odporca sa k vyjadreniu navrhovateľky k jeho odvolaniu nevyjadril vôbec.

Odvolací súd preskúmal vec (§ 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.5.2015, ďalej len O.s.p.; § 355 O.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem a súd prvého stupňa nerozhodol podľa ustanovenia § 115a bez nariadenia pojednávania a nie je potrebné zopakovať alebo doplniť

dokazovanie) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 18. novembra 2015 (§ 211 ods. 2 O.s.p., § 156 ods. 3 O.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd v celom rozsahu (opätovne) potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1, 2, § 206 ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Pre správnosť dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné.

V konaní nie je sporné, že účastníci dňa 11.8.1994 písomne uzavreli zmluvu o dôchodku s označením zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“, na základe ktorej odporca navrhovateľke (dlhoročnej zamestnankyni) poskytoval sumu 7.069,-- Sk (234,65 €) vždy k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia navrhovateľky počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začala poberať starobný alebo plný invalidný dôchodok. Výška plnenia je pevná, nemá na ňu vplyv budúca zmena výšky dôchodku, ktorá bola rozhodujúca v čase uzatvorenia tejto zmluvy. Závazok odporcu z tejto zmluvy trvá aj pri zmene jeho právnej formy a aj pre jeho právneho nástupcu. Sporným aj v odvolacom konaní zostalo to, či zmluva bola uzavretá na dobu určitú alebo neurčitú a v tejto súvislosti či odporca podaním zo dňa 26.10.2009 dal platnú výpoveď zmluvy o dôchodku zo dňa 11.8.1994 podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka; či sa na vec vzťahuje zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách.

Zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku. Zmluva o dôchodku sa musí uzavrieť písomne (§ 842, § 843 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o dôchodku; v nezmenenom znení doteraz). Ak je dojednaná zmluva na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strieť určitú činnosť a ak zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede, možno zmluvu vypovedať v lehote troch mesiacov ku koncu kalendárneho štvrtroka (§ 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o dôchodku; v nezmenenom znení doteraz). Zo samotnej podstaty zmluvy o dôchodku nepochybne vyplýva, že ide o zmluvu dojednanú na dobu určitú, doživotne, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania (čas je časovo určený, ale nie je obmedzený určitým vopred a konkrétne vymedzeným časom trvania). Vymedzenie trvania právneho vzťahu môže byť vykonané konkrétnym dátumom, ale tiež opisnou formuláciou vyjadrujúcou časovo vymedzený úsek (§ 2 ods. 2, § 34 Občianskeho zákonníka), alebo určitou presne označenou udalosťou, ktorá určite v budúcnosti nastane (prípád smrti; doživotie), nemožno považovať za neurčité, ale za určité vymedzenie doby; skončenie sa viaže na konkrétny dátum neurčitej objektívne zistiteľnej skutočnosti, z ktorej je možné bez pochyb zistiť, kedy dôjde ku skončeniu zmluvného vzťahu, pričom v čase dojednania takejto dohody nemusia mať účastníci istotu, kedy táto doba uplynie, je však isté, že táto skutočnosť nastane. Je právne irelevantné, že v čase uzavretia zmluvy o dôchodku sa nevie, ako dlho bude fyzická osoba žiť. Zmluva o dôchodku zakladá právo oprávneného zo zmluvy na dôchodku, ktoré je vždy časovo obmedzené, aj keď časová obmedzenosť závisí spravidla od budúcej nejstej udalosti, a to bez poskytovania protiplnenia. Vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o dôchodku nemohol byť ukončený výpoveďou. Totiž výpoveď zo zmluvy o dôchodku nemožno odvíjať od ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka, pretože dané zákonné ustanovenie sa viaže na zmluvu uzavretú na dobu neurčitú, akou zmluva o dôchodku nepochybne nie je. Vypovedať zmluvu o dôchodku by bolo možné iba v prípade, ak by takýto postup upravoval Občiansky zákonník; Občiansky zákonník ale výpoveď zo zmluvy o dôchodku neupravuje. Zmluva o dôchodku bola uzavretá platne; ktorú napokon ani sám odporca nespochybňoval, keďže roky plnil povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy. V rozpore so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) zmluvu vypovedal podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka, navrhovateľke právo na plnenie nezaniklo v zmysle ustanovenia § 575 Občianskeho zákonníka, plnenie zo strany odporcu nezostalo nemožné v zmysle ustanovenia § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Predmetom zmluvy o dôchodku nebola obchodná banková činnosť odporcu ako banky (podnikanie), ale ocenenie vernosti zamestnanca banky a podpora zabezpečenia jeho životnej úrovne po nástupe na dôchodok. Zmluva o dôchodku nezanikla, naďalej trvá, z ktorého dôvodu existuje povinnosť odporcu poskytovať navrhovateľke naďalej plnenie v zmysle zmluvy. Je v rozpore so zmyslom a účelom zmluvy o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka (lex specialis), keď istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe by bola narušená možnosťou

povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť podľa všeobecných ustanovení zákona. Zmluva o dôchodku je jasná, určitá, zrozumiteľná, je v nej vyjadrená vôľa zmluvných strán, na základe nej odporca navrhovateľke dobrovoľne poskytoval plnenie. Na vec nemožno aplikovať zákon č. 483/2001 Z.z. už len z toho dôvodu, že zmluva o dôchodku bola uzavretá pred jeho účinnosťou. Daný zákon nemôže mať a nemá retroaktívne účinky na právny vzťah založený zmluvou uzavretou pred jeho účinnosťou. Okrem toho, ako je uvedené vyššie, zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti banky (§ 1, § 2 zákona č. 483/2001 Z.z.; ale aj § 1 zákona č. 21/1992 Zb. o bankách /predchádzajúci zákon/), ale je výsledkom oprávnení banky ako zamestnávateľa vo vzťahu k jeho súčasným, bývalým, zamestnancom. Nemožnosť plnenia, na ktorú sa odporca odvoláva s poukazom na ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nezakladá skutočnosť, že neskorší zákon zakazuje banke pokračovať v činnosti, ktorá bola zmluvne dohodnutá skôr pred jej účinnosťou (porovnaj nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 26/2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. 3 Cdo 51/2012, 3 Cdo 186/2012, 6 Cdo 50/2013, 6 Cdo 72/2012, 6 Cdo 225/2012, 7 Cdo 126/2012).

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery a vec napokon rozhodol správne aj po právnej stránke. Odporca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privodili pre neho priaznivé rozhodnutie. Z obsahu spisu nevyplýva, žeby v konaní pred súdom prvého stupňa nastala taká vada, takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Z obsahu spisu nevyplýva, žeby svojím konaním, rozhodnutím, súd odňal odporcovi možnosť konať pred súdom. Rozsudok je presvedčivý, obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 O.s.p. V ňom dal súd prvého stupňa jasnú, presnú, kvalifikovanú odpoveď na argument týkajúci sa platnosti zmluvy o dôchodku, neplatnosti výpovede zmluvy o dôchodku, vo vzťahu k zákonu č. 483/2001 Z.z., § 575 Občianskeho zákonníka; dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo návrhu navrhovateľky vyhovel. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súdom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci aj stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 M Cdo 8/2008, 5 M Cdo 1/2011). Odvolací súd osobitne nepreskúmaval výšku a spôsob výpočtu náhrady trov konania, keďže ich odporca nenamietal a navrhovateľka odvolanie nepodala. Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné ešte uviesť, že odporca sa vo svojom odvolaní vôbec nezaoberal otázkou možnosti/nemožnosti retroaktivity zákona č. 483/2001 Z.z.

Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopĺňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

V súlade so zákonom č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro na území Slovenskej republiky s účinnosťou od 1.1.2009 peňažné údaje v slovenskej mene sa odo dňa zavedenia eura považujú za peňažné údaje v eurách, a to v prepočte a so zaokrúhlením podľa konverzného kurzu, tohto zákona a ďalších pravidiel pre prechod na euro (§ 9 ods. 2 citovaného zákona).

Dovolanie opätovne nepripustil, pretože sám vo veci nevzhľadal otázku zásadného právneho významu, na ktorú by mal odpovedať dovolací súd a odporca ani žiadnu takúto otázku neuviedol. Neboli tak naplnené podmienky pri postup odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. Nie je tu viacero rovnakých ani obdobných sporov, ktoré by boli rozhodnuté súdmi rozdielne, nie sú iné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné považovať danú vec za vec po právnej stránke zásadného významu; so zdôrazním na už ustálenú súdnu prax v obdobných (vecne a právne totožných) veciach. Na, podľa odvolateľa, otázku zásadného právneho významu spočívajúcu v tom, či sa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka, bola daná odpoveď (aj) vo vyššie označených rozhodnutia súdov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 26/2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. 3 Cdo 51/2012, 3 Cdo 186/2012, 6 Cdo 50/2013, 6 Cdo 72/2012, 6 Cdo 225/2012, 7 Cdo 126/2012).

Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.4.2015, sp.zn. 5 Cdo 39/2014, v znení opravného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.8.2015, sp.zn. 5 Cdo 39/2014, odvolací súd považuje za nevyhnutné uviesť nasledovné. Odvolací súd rozhodol rozsudkom v poradí prvým v roku 2013, Európsky súd pre ľudské práva vo veci Trančíková proti Slovenskej republike rozhodol až v roku 2015. V samotnom rozhodnutí Európsky súd pre ľudské práva nevysvetlil, prečo vo vzťahu k Slovenskej republike rozhodol v skutkovo a právne rovnakej situácii inak ako proti Českej republike napr. dňa 14.12.2010, č. 24880/05 vo veci Ladislav Holub v. Česká republika, dňa 29.3.2011, č. 17696/07 vo veci Jan Čavajda v. Česká republika, dňa 29.3.2011, č. 9965/08 vo veci Vladimír Matoušek v. Česká republika, kde sťažovatelia úspešní neboli a ich práva neboli porušené nedoručením vyjadrenia protistrany k ich vyjadreniu. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 135 ods. 1 veta druhá O.s.p., podľa ktorého je súd viazaný (o.i.) rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týka základných ľudských práv; v čase rozhodovania odvolacieho súdu v poradí prvým rozsudkom sa odvolací súd dôsledne riadil ustanovením § 135 ods. 1 veta druhá O.s.p. a rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Ladislav Holub v. Česká republika, Jan Čavajda v. Česká republika a Vladimír Matoušek v. Česká republika. Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom uznesení nevysvetlil, či možno, a ak áno prečo možno, aplikovať rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vydané v roku 2015 na rozhodnutia súdov v Slovenskej republike vydané pred ním (v minulosti), čo napokon ani sám dovolateľ nenamietal; Najvyšší súd Slovenskej republiky nevysvetlil, prečo súdy v Slovenskej republike nemôžu postupovať podľa iných rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad vyššie citované rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva proti Českej republike). Na tomto mieste odvolací súd uvádza, že dané uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je v rozpore s iným rozhodnutím (uznesením) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.1.2015, sp.zn. 6 Cdo 273/2014, s rozsudkom zo dňa 6.8.2008, sp. zn. 6 Sžo 15/2008. V rozhodnutí označenom v poradí druhom Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal na to, že rozhodnutie správneho orgánu sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Z toho vyplýva všeobecný záver, že ak by aj súd považoval konanie súdu prvého stupňa za pochybenie, potom treba mať na pamäti, že zrušenie rozhodnutia pri pochybení, ktoré nemá vplyv na zákonnosť postupu, alebo rozhodnutia súdu, nemá za cieľ, aby sa formálne zopakoval postup, ktorý by viedol k takému istému meritórnemu rozhodnutiu.

Navrhovateľke úspešnej aj v odvolacom konaní odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 274,29 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby vyjadrenie zo dňa 14.5.2013 k odvolaniu odporcu á 220,77 €, keď základom pre výpočet odmeny zostala suma 6.335,55 €, jedenkrát paušálna suma náhrad 7,81 €, 20 % DPH v sume 45,72 € [§ 142 ods. 1, § 149 ods. 1, § 151 ods. 1, 8 O.s.p.; § 1 ods. 1, ods. 3, § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3, § 20b, § 20c vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase poskytnutia právnej služby (do 30.6.2013)].

Navrhovateľke odvolací súd priznal aj náhradu trov dovolacieho konania v sume 274,57 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby vyjadrenie zo dňa 5.2.2014 k dovolaniu odporcu á 220,77 €, jedenkrát paušálna suma náhrad 8,04 €, 20 % DPH v sume 45,76 € [§ 142 ods. 1, § 149 ods. 1, § 151 ods. 1, 8 O.s.p.; § 1 ods. 1, ods. 3, § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3, § 20b, § 20c vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase poskytnutia právnej služby (od 1.7.2013)]. Na základe odporcom podaného dovolania bol síce zrušený rozsudok odvolacieho súdu v

poradí prvý, avšak z úplne iných dôvodov, ako namietal dovolateľ; dôvody dovolania neboli dané. To v konečnom dôsledku znamená, že odporca ani v dovolacom konaní úspešný nebol.

Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.